

Mariska Noordeloos

Verliezen van jezelf

Eerste druk 2017

Ambilicious

Tweede druk 2021

Uitgeverij Keytree Oosterhout NB

Derde druk 2024 Mariska Noordeloos

Copyright © Mariska Noordeloos

Omslag vormgeving: Arno van den Kieboom

Binnenwerk vormgeving: Arno van den Kieboom

Proeflezer: Petra Podevyn

Eindredactie: Hanneke Tinor-Centi

Copyright © 2021 Uitgeverij Keytree

ISBN 9789492719317

NUR 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm lm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verliezen van jezelf, is volledig fictief. Alle overeenkomsten met bestaande personen en gebeurtenissen berusten op louter toeval.

Ik geef een schreeuw in de leegte: waar ben je nou?

Ik kan je niet vinden, ik zoek naar jou.

Als een blinde zoek ik, maar ik zie je niet.

Ik voel me zo eenzaam, alleen en met verdriet.

Waar ben je nou? Dan kom ik je halen.

Als ik jou niet kan vinden, voelt het als falen.

Ik reik mijn hand maar je pakt hem niet aan,

Zo blijf ik in een lege donkere ruimte staan.

Waar ben je nou? Ik zoek maar door,

Alles naar jou loopt naar een dood spoor.

Ik roep je naam, je reageert maar niet.

Is er dan niemand die jou vindt en ziet?

HOOFDSTUK 1

“Mam”, vroeg Sifra, “Wat vind jij ervan als ik een tijdje naar het buitenland ga?” Ik keek mijn dochter aan. Mijn hart maakte duizend sprongen tegelijk. “Hoezo wil jij naar het buitenland liefje? Wat wil je daar dan gaan doen?”

“Nou, ze hadden het op school over een project waarbij je in Engeland kunt werken als au pair voor Engelse en Nederlandse gezinnen met kinderen. Het is een soort uitzendbureau. Zij zorgen voor alles: de begeleiding, de verzorging van het huis waarin je terechtkomt en ga zo maar door. Ik heb het op internet opgezocht en recensies gelezen. Het ziet er zo gaaf uit! Het lijkt me helemaal geweldig. Dit wil ik zo graag, mam! Weet je nog toen je me vroeg wat ik wilde gaan doen, nu ik geslaagd ben voor mijn middelbaar onderwijs? Nou, dit dus. Dit wil ik. Alsjeblieft?”

Grote, helderblauwe ogen keken me hoopvol en blij aan, vragend en vol passie. “Kijk, hier heb ik de folders.” Mijn dochter had alles al uitgeprint en netjes alle papieren op een stapeltje gelegd. Sifra haalde adem en ging door met haar betoog:

“Wil jij er alsjeblieft even naar kijken en zeggen wat je ervan vindt?” Ik knikte, ik kreeg even geen woord uit mijn keel, ik moest eerst dat grote brok wegslikken, antwoordde haar dat ik er straks naar zou kijken.

Verschrikkelijk vond ik het: op weg naar de grote wereld. Was dit het moment om haar te laten gaan? Het voelde alsof de navelstreng die ons samen had verbonden nog steeds aan mijn lijf zat. Mijn dochter! Alles deden we samen, we hadden alleen elkaar. Het was wij met zijn tweeën, tegen de wereld, en nu meldde ze me dat ze de grote boze enge wereld in haar eentje wilde gaan ontdekken? Haar eerste stap op aarde zonder mij. Natuurlijk kon ik haar niet tegenhouden. Ik mocht haar niet tegenhouden haar eigen leven in te vullen en te ontdekken. Het was goed om haar haar eigen fouten te laten maken, om leuke en minder leuke mensen te leren kennen. Dat heet volwassen worden. Steken van jaloezie schoten door mijn lichaam, ik was niet meer als enige belangrijk in haar wereld, niet meer de enige die boze dromen wegjoeg, of die haar kon vertellen wat goed of fout was. Niet meer de enige die haar kon troosten als ze verdriet had, haar zorgen proberen de kop in te drukken. Dat hoorde ik te doen als moeder en nu werd ik ontslagen. Iedere moeder heeft ooit last van het lege nestsyndroom, maar ik had alleen haar. Gelukkig zag ze de tranen die in mijn ogen sprongen niet. Ik weet zeker dat ze dan zou gaan twijfelen, misschien de boel wel zou afblazen. Dat was het laatste waaraan ik dacht.

Als mijn meisje dit echt wilde, dan moest ze het doen. Ik zou wel zien hoe ik ermee moest omgaan.

“Dank je wel, mam. Je bent de allerliefste en de geweldigste moeder van de hele wereld!” Ze huppelde weg, mij achterlatend met een handjevol folders. Zuchtend liet ik me in de eerste de beste stoel zakken. De emmer met sop moest maar even wachten. Mijn meisje ... Ik draaide de film versneld af en de beelden gingen terug in de tijd.

In de kroeg leerde ik Koen kennen. Ik vond hem meteen een leuke vent met prachtige bruine ogen die me zo aanspraken. Hij was groot en breed. Bijna onmenselijk mooi. Nadat ik wat om hem heen had gedraaid, in de hoop dat hij mij ook zou zien, gaf ik het op. Blijkbaar vond

hij mij niet echt leuk, dus ik ging in een hoekje van de kroeg staan met mijn vriendinnen, maar wel zo dat ik hem in de gaten kon houden. Net op het moment dat ik tegen mijn vriendinnen zei dat ik naar huis ging, kwam hij naar mij toe met de meest gebezigde openingszin ooit: of ik hier wel vaker kwam? Hij had me hier nog nooit eerder gezien. Normaal stond ik niet snel met mijn mond vol tanden, maar ik heb toen denk ik het domst mogelijke antwoord gegeven. Het leek echter wel alsof hij het niet had gehoord en hij stelde zich aan mij voor. Al snel was het ijs gebroken. Koen vertelde dat hij vaak van huis weg was vanwege zijn werk. Ik had hem hier ook nog nooit eerder gezien, dat wist ik heel zeker, want hij viel gewoon onwijs op. De hele avond bleef ik aan zijn lippen hangen. Hij had een vlotte babbel, was intellectueel en had een hoop humor, kortom: de ideale man. Mijn moeder zou trots op me zijn geweest. Hij was echt een knappe bink: hij had hagelwitte tanden met een super glimlach, donkere krullen, iets te lang, maar dat maakte hem juist nog knapper dan hij al was. Hij was kort door de bocht, gevat en ad rem. De rest van de avond hadden we lekker gebabbeld, wat geflirt met elkaar en toen we er uiteindelijk door het kroegpersoneel uit werden gezet, was ik tot over mijn oren verliefd op deze Koen. Hij vertelde mij dat hij een groot bedrijf had gehad en dat hij getrouwd was geweest. Het was het standaardverhaal: hij was niet gelukkig in zijn huwelijk.

Zijn vrouw was een chagrijnig, geldverslindend mens dat hem een hele hoop ellende had opgeleverd en met een hele rompslomp had achtergelaten. Bijna was zijn bedrijf “naar de kloten gegaan”, op zijn West-Fries gezegd. Hij vertelde mij dat hij bijna alles door dat wijf was kwijtgeraakt. Hij had veel moeten afstaan aan haar en zijn kinderen (die trouwens niet eens van hem waren): zijn huis, de helft van zijn kapitaal en zelfs zijn bedrijfsvermogen. Hij was toentertijd getrouwd in gemeenschap van goederen, dus ze vond ook dat ze recht had op alimentatie, want doordat hij zijn bedrijf moest opbouwen, had zij zichzelf niet kunnen ontwikkelen. Ze was haar sociale leven misgelopen en had geen eigen carrière kunnen maken. Dus vond ze dat ze recht had op geld en aanzien. Hun gezamenlijke spaarrekening had hij moeten halveren. Wat erover was gebleven had hij als sneeuw voor de zon zien verdwijnen. Hij moest mevrouw daarmee uitkopen en alimentatie voor haar draken van kinderen betalen. Haar slimme eerste ex was vertrokken naar Verweggistan en niemand wist waar hij was. Ze had hem financieel echter nog verder uit weten te kleden. Die vrouw was echt koopziek geweest: ze kocht op krediet bij ieder postorderbedrijf en veranderde maandelijks het hele interieur. De rekeningen gaf ze aan hem. Er viel niets tegen in te brengen. Zelfs toen ze al uit elkaar waren bleef ze doorgaan met haar absurde koopgedrag zonder daarvoor zelf te betalen. Dat kon hij doen. Deed hij dat niet, dan stond er binnen een paar weken een deurwaarder aan zijn deur om het geld op te eisen tot hij helemaal niets meer had.

Het was uiteindelijk een keiharde vechtscheiding geworden. De enige die er rijk van waren geworden waren de advocaten en zijn ex. Van vrouwen had hij zijn buik helemaal vol en dat stak hij ook niet onder stoelen of banken. Hij werkte minimaal tachtig uur in de week om alles financieel weer aan te zuiveren. Hij had er erg hard voor gevochten om er weer bovenop te komen. Ik hoorde de trots in zijn stem en ik moest stiekem toegeven dat ik hem nu helemaal geweldig vond. Iemand die vecht voor zijn bestaan, daar hield ik van. Koen vertelde dat hij tot op het onderste trede van de ladder was geraakt, maar nu weer omhoog geklommen was. Hij moest voor zijn bedrijf met regelmaat naar het buitenland, waar hij zich vaak ontzettend eenzaam voelde. Hij had een gezond libido, dus daarom zocht hij een maatje

dat met hem mee wilde gaan en naast hem zou staan. Hij wilde zich nooit meer binden aan een vrouw: gewoon lol hebben als ze bij elkaar waren. Hij wilde geen verwijten, wilde absoluut geen eeuwige trouw, geen huisje, boompje, beestje, maar iemand die hem kon vergezellen. Een maatje waarmee hij leuke dingen kon doen. Hij wilde zijn vrijheid niet meer opgeven: nooit meer! Daar was hij heel stellig in. Hij was geen man meer die zich wilde binden, geen haar op zijn hoofd die eraan dacht om nog eens te trouwen.

HOOFDSTUK 2

Koen wilde alles uit het leven halen. Hij wilde kunnen doen en laten waar hij zin in had. Hij vond mij zo leuk dat hij wel wilde proberen om wat met mij te beginnen: na deze uitspraak was de avond compleet verpest. Mijn droom viel in duigen. Wat dacht hij wel! Ik had hem aangestaard alsof ik water zag branden. Ik was twintig jaar. Ik zocht juist een man die een leven met mij wilde opbouwen. Ik droomde van een prachtige witte trouwjurk en een schitterende gouden ring met een knots van een diamant om mijn vinger. Ik nam een flinke teug van mijn bessenjenever en vertelde hem toen vriendelijk maar beslist dat hij de boom in kon dat hij maar een andere gek moest zoeken voor dit avontuur. Eenmaal op dreef was ik nog even doorgegaan. Waar hij het lef vandaan had gehaald om mij tot zijn uitverkorene uit te roepen? Ik was zwaar beledigd. -Ik vond hem een onbeschofte eikel, een egoïst die alleen maar aan zichzelf dacht. Dan ook nog met meerdere vrouwen? Wat een hypocriet! Het lef! Ik draaide me om en hem liet hem verbouwereerd achter. Stiekem raakte hij mij wel: het was echt liefde op het eerste gezicht geweest. Elke keer als ik naar hem keek, keek hij ook naar mij. Toeval? Ik weet het niet. Vanaf een afstand keek ik stiekem naar hem. Ik vertelde mijn hart dat hij er niet in mocht komen, maar Cupido was onverbiddelijk en schoot telkens opnieuw zijn pijlen af. Kortom, ik was stapelverliefd.

Koen riep mij en ik bleef even stilstaan, waarom weet ik niet. Misschien had hij zich bedacht: wou hij mij zijn liefde verklaren? Maar wat een afgang: hij gaf mij zijn kaartje, keek me met zijn smekende bruine ogen aan en vroeg of ik er toch niet in alle rust over na wilde denken. Ik scheurde zijn kaartje in tweeën, keek hem woest aan, stampte daarbij op de grond en zei op niet al te vriendelijke toon dat hij kon opsodemieteren! Ik was niet gediend van dit soort aanbiedingen. Ik liet hem met een mond vol tanden staan, stapte op mijn fiets en reed zijn leven uit. Of toch tenminste, dat dacht ik.

Na een week of drie stond hij ineens voor mijn deur. De langste drie weken van mijn leven. Ik had echt liefdesverdriet, sliep niet meer en at heel weinig.

Mijn hart maakte een sprong toen ik hem zag, ik vond het super dat hij zijn best had gedaan om mij te vinden. Dat moest toch betekenen dat hij me niet kon vergeten? Toen ik de deur voor zijn neus wilde dichtgooien, zette hij zijn voet ertussen, zoals een Jehova's Getuige. Mijn verliefdheid, die ik net onderdrukt had, laaide gelijk weer op. Wekenlang had ik aan hem gedacht en wekenlang hield ik me bezig met zijn voorstel. En nu ineens, net toen ik hem een beetje uit mijn hoofd had gezet, stond hij daar opeens. Ik weet nog dat ik maar bleef hopen dat hij misschien ook wel verliefd op mij zou worden. Ik verloor van mezelf. Dat is

raar hoor, verliezen van jezelf. Jezelf iets voorleggen en beloftes doen en dan toch al die beloftes overboord gooien als je het even niet meer weet. Je weet dat het totaal niets voor jou is, maar toch is toegeven simpeler dan afwijzen. Iets wat je totaal niet wilt, maar dan toch steeds met jezelf een compromis sluiten en het telkens weer veranderen in iets wat je wel wilt.

Mijn hart en hoofd maakten overuren in een paar minuten tijd. Was hij dan toch verliefd op mij geworden? Ik had de afgelopen weken een enorm minderwaardigheidscomplex opgebouwd dankzij hem: ik voelde me lelijk en onaantrekkelijk. En dan ineens kwam meneer mij vertellen dat ik steeds in zijn gedachten was geweest en dat hij wel verliefd op me was geworden. Ik verdronk in die bruine ogen, het leek wel een soort hypnose. Iets in mij zei dat hij het echt meende. Ik maakte mezelf wijs dat, als ik het zou proberen, ik hem op andere ideeën kon brengen. Ik zou gewoon zorgen dat hij met mij wel een huisje, boompje, beestje wilde beleven.

Uiteindelijk liet ik hem binnen en bood hem een kop koffie aan. Later zaten we aan de borrel. Het was zo onwijs gezellig en het voelde zo vertrouwd aan, alsof ik hem al jaren kende. Ik vertelde hem toen dat ik wel een gewone vriendin voor hem wilde zijn, maar niet zijn maîtresse, dus geen seks dat kon hij echt wel vergeten. Hij ging ermee akkoord: "Dan heb ik je evengoed in mijn buurt. Ik vind het jammer van de seks, maar ik begrijp het wel." Vanaf die dag kwam hij vaak even een kopje koffie halen en verraste hij me steeds: lekker uit eten, naar de bioscoop, of hij haalde bij de traiteur heerlijke dingen, of we keken samen gezellig televisie. Uren konden we praten en lachen. Hij kocht niet één bos bloemen, hij bracht zowat de hele bloemenzaak mee!

Dikwijls waren we het over zaken eens, hadden dezelfde mening, maar evengoed konden we uren discussiëren. Koen was geen opgever: hij was overtuigd van zijn eigen gelijk. Hij voerde meestal de boventoon, maar ik ben ook geen persoon die snel opgeeft, hetgeen met regelmaat een heftig debat opleverde. Heerlijk vond ik dat. Een beetje pesten en dan uiteindelijk afwachten wie zich gewonnen gaf. Meestal won Koen, maar zo gemakkelijk liet ik me niet onder tafel lullen. Ik was geen dom blondje dat zomaar met zich liet sollen. Koen gaf ook vaak toe dat hij het heerlijk uitdagend vond om met mij in discussie te gaan. Dat overkwam hem niet met zijn ex, die gaf hem altijd gelijk. Soms, als Koen me wist vast te lullen, smeed ik hem een kussen naar zijn hoofd of moest ik mezelf verdedigen door hem te kietelen, iets waar hij niet tegen kon. Als ik zeker wist dat ik gelijk had en ik meende de discussie te winnen, dan bleef het altijd bij een vriendschappelijk spelletje dat respectvol en vreedzaam eindigde. Gedurende een drietal maanden gaf Koen me telkens drie zoenen bij onze begroeting en ook bij het afscheid. Koen drong zich nooit verder op. Er waren geen seksuele intenties tussen ons. We waren gewoon goede vrienden geworden en natuurlijk pakten we elkaars hand weleens vast, of gaf hij mij een arm, maar hij respecteerde mijn keuze voor een platonische vriendschap. We hadden het heerlijk samen.

Koen vertelde ook vaak dat hij dat had gemist bij Yvonne, zijn ex-vrouw. Ik probeerde hem dikwijls te overtuigen dat ik niet zo was, maar hij schonk mij nooit het ultieme vertrouwen. Dat onze vriendschap wat mij betreft gelijkwaardig was probeerde ik hem te tonen door af en toe op een etentje te trakteren, mijn eigen vliegtickets te betalen en mijn eigen hotelkamer. Ik probeerde niet te zeuren, gaf hem alle ruimte om zijn leven te leiden zoals hij dat wilde, maar het bleef water naar de zee dragen. Deze man koesterde zijn vrijheid en niets of niemand kon

hem op andere gedachten brengen. Zelfs ik niet. Natuurlijk hadden we het wel eens over seks en maakten we daar grapjes over. Koen zei dan tegen mij: “Cat, je weet wat ik wil en ik weet wat jij niet wilt. Alleen met jouw nadrukkelijke toestemming zullen we een stap verder gaan. Lieverd, ik geniet enorm van je gezelschap. Ik vind je een heerlijk mens om mee te daten, maar ik zou liegen als ik zou zeggen dat ik geen seks met je wil, maar ik respecteer je voorwaarden.”

Al met al werd, was ik ervan overtuigd geraakt dat het mij nooit zou lukken om hem van gedachten te laten veranderen. Ik legde me erbij neer en genoot van hem zoveel ik kon als we samen waren.

Ik vond onze vriendschap heerlijk, dat wilde ik niet kwijt. Maar toch begon ik meer en meer naar hem te verlangen. Ik besepte hoe verliefdheid langzaam veranderde in houden van. Uren kon ik naar hem luisteren, al zong hij het Wilhelmus voor me, ik hing aan zijn lippen. Ik kreeg meer en meer kriebels in mijn buik alsof ik een mierennest had ingeslikt. Ik fantaseerde vaak hoe het zou zijn. Hoe de seks zou zijn. Of hij een goeie minnaar zou zijn, of dat hij alleen maar aan zichzelf en zijn behoeften zou denken. Ik geloofde het eerste. Als wij op stap gingen, deed hij alles om het mij naar de zin te maken. Onze relatie was juist gelijkwaardig en goed doordat we geen seks hadden met elkaar. Hij was echt mijn maatje. De werkvakanties waren ontzettend leuk en gezellig: vaak werkte Koen in de ochtend, dan stond hij vroeg op. Nadat ik had ontbeten en, als het weer het toeliet in de Oostbloklanden, lekker lui aan het zwembad had gezeten met een goed boek, gingen we samen de omgeving verkennen. De prachtigste plaatsen en steden heb ik gezien. Veel interessante musea en natuurlijk de erfenis van de Tweede Wereldoorlog en de sporen van het zware regime van Rusland: heel indrukwekkend! Het onbeschrijflijke gevoel van machteloosheid van deze mensen maakte diepe indruk op me.

Koen kon er enorm veel over vertellen. Auschwitz vond ik toch wel de meest indrukwekkende plek die ik had bezocht. Natuurlijk had ik er al veel over gehoord en gelezen op school. Ik probeerde te beseffen, toen ik op die immens grote vlakte stond, wat letterlijk de hel op Aarde moet zijn geweest voor zo ontzettend veel mensen die daar in de vorige eeuw hadden gebivakkeerd. Ik voelde hun angst, hun verdriet, de immense onmacht, de paniek van al die mensen. Onwetend over wat hen te wachten stond. Het leek alsof hun geesten hier nog ronddwaalden. Meer dan één miljoen Joden werden hier gedood. De ruïnes van de gaskamers waren het heftigst. De barakken waren verschrikkelijk. Je waande je werkelijk even in die tijd, in kleine stapelbedden, met zijn allen opeengeperst, afwachting wat de volgende dag je zou brengen, zelfs niet eens wetend of je de morgen nog haalde. Dit alles liet een diepe indruk op me na. Ik was tevreden dat ik Auschwitz bezocht had. Hoewel ik zo intens verdrietig was van al het geweld en machtsmisbruik, van al die onschuldige mensen die daarheen waren gebracht met valse beloften zoals werkgelegenheid en een betere toekomst. De mensen geloofden dat ook gewoon. Te bizar voor woorden. Koen besepte dat ik emotioneel enorm was geraakt. Hij zei dat ik er ook maar niet te veel bij stil moest staan, want dan werd ik gek. De volgende dag nam Koen me mee naar Het Woud van Bialowieza, een prachtig stuk natuur aan de andere kant van het land, bijna tegen de grens van Wit-

Rusland. De prachtige omgeving van bergen, wilde natuur en eeuwige sneeuw, bracht me weer een beetje tot rust.

HOOFDSTUK 3

Toen we op een avond na een cabaretvoorstelling in Amsterdam bij mij thuis nog een biertje dronken, verklaarde hij mij ineens zijn liefde. Hij zei dat hij ontzettend verliefd op me was geworden. Dat had hij zich dat in Polen had gerealiseerd toen wij van het concentratiekamp waren teruggekomen en ik zo ontzettend verdrietig en emotioneel was. Hij wist dat hij onze vriendschap op het spel zou zetten, maar hij wilde zijn gevoelens niet langer onderdrukken. Hij moest het kwijt, zou er in stikken als hij het nog langer voor zich moest houden. Hij kon zijn gevoelens voor mij niet langer negeren en wilde het van de daken schreeuwen. Hij zou mij het gevoel geven waar ik recht op had. Hij beloofde me heel veel. Hij hield van mij. Hij had het echt gezegd. Mijn hart sprong op en gaf me het gevoel dat ik gewonnen had. Ik dacht: alles komt goed. Ik droomde bijna iedere nacht van hem en werd vaak wakker met het schaamrood op mijn kaken. Als ik een man was geweest, zou ik natte dromen hebben gehad of zou ik de hele dag met een erectie lopen. Gelukkig kon ik dit als vrouw allemaal goed verbergen. Als Koen bij me in de buurt was had ik mijn gevoelens goed onder controle. Maar mijn hart was niet bestand tegen deze liefde. Misschien kwam het door de ongedwongen sfeer of die mooie bruine ogen van hem, maar ik smolt helemaal en zette in mijn hoofd alle alarmbellen uit.

Ineens had ik geen zin meer om mezelf steeds maar onder controle te houden. *Flikker op, dacht ik, ik heb nu seks nodig.*

Voordat ik verder kon nadenken, dook ik boven op hem en zoende hem spontaan. Ik begon met honderdduizend vlinderkusjes op zijn gladgeschoren kin. Even keek Koen mij verbluft aan, maar al snel verdwenen ook zijn belemmeringen als sneeuw voor de zon en kuste hij mij terug. Hongerig, alsof we dagen in de woestijn hadden gelopen, alsof we dagenlang geen eten of drinken hadden gehad, vreeën we de sterren van de hemel. Razendsnel belandden we naakt op de bank. Het leek wel tovenarij. Zijn lichaam was goddelijk! Natuurlijk had ik hem wel eens in zijn zwembroek gezien, en gefantaseerd hoe zijn piemel eruitzag. Hoe het zou zijn om door zijn borsthaar te woelen met mijn handen. Hij had zijn borsthaar keurig bijgehouden en had gelukkig niet van die plukken wol onder zijn armen. Zelfs zijn schaamstreek was keurig bijgeknipt. Toen wist ik het zeker: hij was het ...

De seks die we hadden die avond was in één woord geweldig. Nog beter dan in mijn dromen. Hij was zacht, heel attent en heel complimenteaus. Hij vond mij heel mooi en mompelde steeds mijn naam. Hij deed echt zijn best om mij te behagen, bezorgde mij drie orgasmes voordat hij aan zichzelf dacht en klaarkwam. Tussen het vrijen door zijn we naar mijn slaapkamer gegaan, dat was toch wel wat comfortabeler dan de bank. Moe en voldaan lag ik na de heftige vrijpartij te fantaseren. Wat een geweldige minnaar was hij! Koen was in slaap gevallen. Ik moest er een beetje om lachen, al snapte ik het wel, na al die inspanning. Mijn gedachten gingen met me op de loop: ik fantaseerde hoe hij mij ten huwelijk zou vragen. Ik zag mezelf al door de kerk lopen in een witte trouwjurk met lange sleep. Hoe wij samen oud werden ... We zouden drie kinderen krijgen: de oudste was een jongen, de middelste een meisje en de derde een benjamin. Samen waren wij het mooiste en het gelukkigste stel op aarde. Langzaam sukkelde ik weg en droomde over mijn toekomst, samen met Koen. Met een gelukzalig gevoel werd ik door Koen wakker gestreeld. Eerst dacht ik dat het bij mijn droom hoorde en opende ik loom mijn ogen, maar toen ik hem in zijn bruine ogen keek, zag ik de passie alweer.

Opnieuw vreeën wij tot we geen pap meer konden zeggen. Ik lag uit te puffen met mijn hoofd op zijn borst, terwijl hij mijn haar streefde en zijn liefde uitsprak. Na het ontwaken, in de vroege ochtend, keek Koen mij heel indringend en serieus aan. Ik zag al aan zijn gezicht dat hij mij iets wilde vertellen wat ik niet zou willen horen. Nog voordat hij iets had gezegd, had ik tranen in mijn ogen. Hij zei mij dat ik hem niet de deur moest wijzen, hij wilde mij absoluut niet kwijt, maar na vannacht veranderde er niets. Hij bleef bij zijn standpunt: hij kon en wilde niet dat ik nu zou verwachten dat we een leven samen zouden hebben. Hij kon zichzelf wel voor zijn kop slaan, nu hij nuchter was dat we seks hadden gehad. Het was heerlijk geweest dat wel, maar het bleef hierbij. Hij wilde mij geen valse hoop geven. Hij was er niet aan toe en hij wist zeker dat er, buiten wat we voor elkaar voelden, geen toekomst voor ons in zou zitten, wat ik als mooie en jonge vrouw wel verdiende. Hij kon en wilde zijn leven niet met mij delen. Mijn gedachten schoten alle kanten op. Koen ging verder: als ik een einde aan onze relatie zou maken, zou hij waarschijnlijk nooit meer gelukkig zijn zoals hij gisteren was, maar hij zou mijn beslissing wel respecteren.

Vol verbazing keek ik hem aan. Wie was hij? Waar was die man van gisteravond, die warme vurige man die mij zo had verwend? Er waren vannacht zeker marsmannetjes langs geweest die Koen hadden ontvoerd en hem voor deze ijskoude man hadden omgeruild? Mijn lichaam was gewoon stijf van alle standjes die we hadden uitprobeerd. Mijn lichaam liet zien en voelen dat het was bemind gisteravond, want anders zou ik nog aan mezelf gaan twijfelen of ik überhaupt seks had gehad. Het kon niet anders, mijn lichaam kon niet liegen. Deze man wel ...

Weg was mijn roze wolk. Weg waren mijn dromen. Weg was mijn trouwjurk. Geen drie lieve kleine kindertjes die voor me uitliepen met rozenblaadjes.

Ik had het allemaal zo voor ogen gehad. Een en al romantiek en nu had deze clown mijn droom in duizend stukjes uit elkaar laten spatten. Ik zei niets ... Ik keek hem alleen maar stil aan. Ik wist niet waar ik beginnen moest. Ik had mijn gevoelens totaal niet onder controle. Ik

stond perplex. Mijn stilzwijgen maakte Koen onzeker waardoor hij allemaal kwetsende woorden naar mijn hoofd begon te slingeren om vervolgens in de slachtofferrol te duiken. Hij was zielig. Hij wilde dit niet. Het was hij, hij, hij! Ineens had ik er genoeg van en sprong uit bed. Een orkaan van woede raasde door mijn lijf. Ik kon mezelf niet meer beheersen en begon als een viswijf te schreeuwen. Ik wilde dat hij zijn kleren moest pakken en moest opdonderen. Hij moest mijn leven uit. Hij moest uit mijn hoofd en vooral uit mijn hart. Al mijn verdriet en frustraties botvierde ik op hem: hij was een hypocriet, hij dacht alleen maar aan zichzelf. Ik kon gewoon niet meer stoppen en spuwde al mijn gal. Steeds maar weer wees ik naar mijn slaapkamerdeur. Steeds maar weer schreeuwde ik hem toe dat ik hem niet nodig had. Wie hij wel niet dacht dat hij was?

Hij kreeg er geen woord meer tussen. Ik had genoeg naar hem geluisterd. Ik had veel te lang begrip voor hem opgebracht, maar nu was het genoeg. Nu was het mijn beurt. Het was mijn leven!

Hij kon wat mij betreft opdonderen. Tegen zijn rug schreeuwde ik: "Ik wil niet dat jij me ooit nog belt of op een andere manier contact met mij zoekt. Ik haat je!" Ik kon gewoon niet meer stoppen en dat besepte Koen ook. Door mijn woedeaanval maakte ik alles stuk. Jammer dan, maar ik meende op dat moment oprecht wat ik zei. Ik was zo klaar met hem. Razend en tierend stuurde ik hem weg en hij liet zich wegsturen. Hij keek me niet eens meer aan terwijl hij zich aankleedde. Hij ging gewoon weg. Ik had natuurlijk gehoopt dat hij naar mij toe kwam, mij zou vertellen dat hij zou toegeven. Dat hij mij zou smeken om bij mij te mogen blijven, maar niets van dit alles. Hij liep mijn leven voor de zoveelste keer uit. Ik smiet nog een kussen achter hem aan en schreeuwde dat hij nooit meer terug hoefde te komen. Met een harde knal hoorde ik hem de voordeur dichtslaan. Hij was weg. Op dat moment zat ik nog vol adrenaline. Ik liet de eerste week geen traan. Alles wat van Koen in mijn huis lag, gooide ik weg: zijn tandenborstel, zijn overhemden, enkele geurtjes. Ik dacht: zo ban ik deze man wel uit mijn leven. Niet dus.

Na een paar weken begon de hel opnieuw. Koen kreeg weer macht. Hij dook weer op in mijn dromen, ik zag hem overal in de stad, ik hoorde zijn stem in elke andere man. Hij strafte mij door niets meer van zich te laten horen: geen telefoontje, geen kaartje, geen bloemetje, helemaal niets. Geen enkel teken van leven. Ook ik hield voet bij stuk. Ik ging niet als een zielig vrouwtje bij hem bedelen of hij alsjeblieft weer in mijn leven wilde terugkeren. Hij bekeek het maar. Ik hoefde hem niet meer.

Hij kon van mij naar de maan lopen. Mijn leven bestond niet alleen uit die Koen. Overdag was ik heel sterk, maar 's avonds in mijn bed huilde ik tranen met tuiten. Alle rivieren in Nederland had ik vol gehuild, bij wijze van spreken. Elke dag moest ik mezelf uit bed trekken en mezelf drie schoppen onder mijn kont geven om te kunnen functioneren. Maanden was ik in de rouw. Steeds wilde ik de telefoon pakken om hem te zeggen dat het me speet en telkens dacht ik: "Ik rijd naar zijn huis of naar zijn werk", maar ik deed het niet. Ik was streng voor mezelf en hield me voor dat hij de pot op kon. Ook al was mijn leven leeg zonder Koen, ik hield me sterk. Het kon niet anders. Kilo's viel ik af; eten deed ik niet meer. Kortom: ik was gewoon zwaar naar de klote. Maar op een dag, net toen ik het niet meer zag zitten en besepte dat ik hem echt kwijt was, kwam ik hem tegen in de stad. Ik zat te huilen en te zaniken tegen

mijn vriendin Marit, die ik tot wanhoop dreef. Ik weet zeker dat ze mij niet goed snik vond. Ze zat mij vaak verveeld aan te kijken wanneer ik maar bleef mekkeren en zeuren over Koen. Heel vaak vertelde ik wat voor een eikel hij was en wat hij mij had aangedaan. Dat ik hem een eikel vond, maar hem zo ontzettend miste. Dat ik het vertikte om contact te zoeken, maar dat hij dat ook niet deed. Achteraf geef ik haar geen ongelijk dat ze mij uiteindelijk voor de keuze zette, want ik snapte mezelf ook niet meer. Marit zei: “Zet Koen uit je leven, maar vooral uit je hart. Pak je leven weer op, ga daten, er zijn andere kerels genoeg. Waarom laat jij je zo vernederen? Ik kan er niet meer tegen. Cat, herpak jezelf of ik verbreek onze vriendschap. Ik kan het niet langer aanzien dat jij je zo onderdanig gedraagt bij zo’n klootzak.”

Vol verbazing keek ik haar aan. Liet zij mij nu vallen? Ze was al vanaf onze kindertijd mijn beste vriendin. Ik had haar altijd gesteund. Nachtenlang had ik haar getroost toen bleek dat haar man er al jarenlang een andere vriendin op na hield. Ik had met haar meegehuild en nu vertelde ze mij doodleuk dat ze er geen zin meer in had. Dat ze geen zin had om mijn verhaal aan te horen? Ik geloofde mijn oren niet. Tranen sprongen in mijn ogen. Marit probeerde het nog een keer vriendelijker, waarschijnlijk omdat ze beseftte dat ik haar vol ongeloof en verbazing zat aan te horen. Ze wilde waarschijnlijk op een of andere manier proberen tot mij door te dringen, maar ze kon het net zo goed tegen dovemans oren zeggen. Ik luisterde niet meer. De toon was gezet.

“Cat, ik herken je niet meer”, zei ze. “Meid, open je ogen: kijk een hoe jij je leven vergooit! Ik weet niet meer hoe ik je kan troosten, wat ik moet zeggen of doen om die eikel uit je hoofd te krijgen. Ik lig hier ook wakker van. Je bent een prachtige meid, van binnen en van buiten. Hij verdient jou niet. Ik kan je niet meer helpen. Ik weet niet meer hoe ik tot je kan doordringen, dit gaat al jaren zo. Ik ben het zat. Dat jij je leven wil vergooien is jouw zaak, maar ik doe hier niet meer aan mee. Denk daar maar eens over na.” Boos stond ze op. Ze riep nog: “Je belt me maar weer op als je jezelf hebt teruggevonden. Ik kap ermee jou te zien aftakelen voor een man die jou helemaal niet verdient.” Weg was ze. Ze liep mijn leven uit. Een paar seconden later dook het onderwerp van ons gesprek van een paar minuten eerder, zomaar voor mijn neus op. Zelfverzekerd en in blakende gezondheid liep hij langs het terras waar ik nog verbaasd zat te kijken.

Niets wees erop dat hij ergens mee zat, dat hij net zoals ik met liefdesverdriet kampte. Koen zag me en kwam op de stoel zitten die nog warm moest aanvoelen van Marit. Ik probeerde op te staan, maar het leek alsof mijn achterwerk met secondelijm vastgeplakt zat aan mijn stoel. Ik wilde mijn gevoelens wegcijferen, maar ik smolt meteen weer. Hij zag dat ik enorm was afgevallen. Hij werd zo boos op mij dat hij begon te preken: waarom verzorgde ik mezelf niet beter? Ik was zwaar gefrustreerd. Koen zag eruit om door een ringetje te halen. Niets aan hem liet zien dat hij door dezelfde hel was gegaan als waarin ik had gezeten. Geen wallen onder zijn ogen, geen gram afgevallen. Niets. Stiekem had ik gehoopt dat hij, net als ik, als een zombie door het leven was gegaan. Als Koen zenuwachtig was dan begon zijn onderlip te trillen, maar zelfs daar merkte ik niets van. Deed ik hem dan helemaal niets? Mijn hele lijf

trilde van spanning nu hij weer voor me zat, maar Koen bleef relaxed. Ik had zoveel vragen, ik wilde zo graag weten hoe hij de laatste tijd had ervaren, maar ik durfde het hem niet te vragen. Uren hebben we gepraat, maar Koen bleef bij zijn standpunt: onze relatie was over en uit. Ik zat hem perplex aan te gapen, ik was helemaal in shock. Ik kon hem gewoon niet aankijken en hem vertellen dat hij de pot op kon. Ik had het lef niet. Koen wist maar al te goed hoeveel macht hij over mij had.

Uiteindelijk belandden we weer in mijn bed. Ik moest aan mezelf toegeven dat ik gewoon verslaafd was aan deze man: hij was mijn drug. Ik was net een bloem die weer water kreeg. Als hij in mijn buurt was, deed ik dingen die ik anders nooit zou hebben gedaan. Was hij niet in mijn buurt, dan leefde ik als een zombie. Alles kon hij mij flikken, ik pikte het allemaal. Marit heb ik nooit meer gezien. Ik heb ook niet meer de moeite gedaan om haar te bellen of even een bakje koffie bij haar te gaan drinken, ik liet het zoals het was. Ik begreep het wel. Ik was niet boos op haar. Het was jammer dat zo'n lange vriendschap kapot was gegaan door Koen. Ik was boos op de situatie, maar ik kon het niet helpen.

Meer en meer ging ik mijn leven inrichten naar Koens eisen. Als hij het te druk had, dan snauwde hij me af. Ik accepteerde dat. Had hij even genoeg van mij, dan plaatste ik mezelf op de achtergrond. Als hij wilde dat ik met hem meeding, dan deed ik dat. Als hij wilde dat ik thuisbleef, dan bleef ik thuis. De liefde voor hem won het gewoon altijd. Ik snapte mezelf totaal niet. Voor dat ik hem kende, stond ik onafhankelijk in het leven. Ik had altijd het motto gehad: wil je me niet, pech voor jou! Jij mist wel de kans om een leuk, lief en gezellig mens te leren kennen. Als ik weken niets van Koen had gehoord, nam ik me voor ermee te stoppen. Het was genoeg geweest.

HOOFDSTUK 4

Ik verdiende iemand die onvoorwaardelijk voor mij zou kiezen. Ik zou hem dwingen van mij te houden, of ik zette hem mijn leven uit. Maar zodra hij weer langskwam en me aankeek met zijn mooie bruine ogen, smolt ik weer en vergat ik al mijn voornemens.

Als ik al eens probeerde een gesprek te beginnen met de boodschap dat ik ermee wilde stoppen, dan lukte dat niet echt. Steevast kreeg ik van Koen het antwoord: "Ik wens je veel succes, want dat lukt je toch niet." Dan kroop in weer in mijn schulp.

Mijn vriendinnen verklaarden mij voor gek en ik kon ze geen ongelijk geven. Na een tijdje verdwenen zij ook langzaam uit mijn leven, net als Marit.

Als het om Koen ging, was ik niet te genieten. Vaak was ik ontroostbaar, dan weer enorm blij en opgewekt. Wat moest ik met deze egoïstische man? Mijn vrienden vonden dat ik recht had